

Cartes

Les sales de cinema que no tanquen

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque. Torroella de Montgrí .

Hi ha una clara baixada d'assistència d'espectadors a les sales de teatre, cinema i música perquè gaudir de la cultura en els temps que corren és, per desgràcia, un luxe. Les sales de cinema no es tanquen perquè la gent no vulgui continuar gaudint del setè art, sinó perquè de vegades hi ha altres prioritats econòmiques més urgents.

Al mes de desembre es va fer una crida per no haver de tancar el Cinema Montgrí (Torroella de Montgrí), amb una bona campanya de conscienciació que incloïa missatges com «La seva continuïtat és possible i depèn de nosaltres. És molt senzill: anem al cinema. Tornem a anar al cinema. Continuem anant al cinema... al cinema, cal anar-hi. Cultura i diversió». La gent ha respost i s'han recuperat els espectadors perduts l'estiu passat fonamentalment a causa de la pujada de l'IVA promoguda pel Govern espanyol. Encara es pot continuar gaudint en aquesta sala de sessions per al públic infantil, juvenil, adult, de cine club, d'història local, entre d'altres.

El proper 2 de febrer es lliuraran els Premis Gaudí i el 9 del mateix mes els Premis Goya. Crec que la millor promoció del cinema seria que arribés a les sales de la majoria de poblacions i amb el màxim d'espectadors. En aquest sentit he de dir que mobilitzacions com la de Torroella i iniciatives com la recent de «Dimecres al cine», amb preus especials durant tres mesos, obren una petita escletxa d'esperança.

Socialistes de saló?

Jesús Maria Sanz López. girona.

Sr. Carlos Arbó, de vegades una persona, amb el que diu i com ho diu, es retrata, i no precisament per quedar afavorida a la foto. Així li passa a vostè quan, ras i curt, titlla de «socialistes de saló» els que han dirigit el PSC des de la seva fundació, és a dir Joan Reventós, Raimon Obiols, Narcís Serra, Pasqual Maragall fins i tot José Montilla, tots «socialistes de saló» burgesos vinculats a les classes dominants catalanes.

Els únics socialistes «de debò» serien –segons vostè– els procedents de la FSC-PSOE –sector obrerista, of course–... I què més! Vostè no és ningú ni per atorgar patents de socialisme ni venir aquí tractant de ressuscitar històries de fa més de trenta anys. Titllar els companys «díscols» i els seus seguidors –entre els quals em trobo– de «partidaris d'una Catalunya independent i separada d'Espanya» és senzillament mentida, i vostè una de dues: O no ho sap i llavors opina del que no coneix, o sabent-ho menteix i actua amb mala fe.

En qualsevol cas, mal que li pesi, ni marxarem del PSC –que és el nostre partit– ni al PSC sobra ningú excepte els que –com vostè– diuen que sobra gent. El PSC va evitar la fractura dels treballadors de Catalunya per raons d'origen i llengua, completant la tasca que en aquest sentit –just és reconèixer-ho– havia fet el PSUC amb anterioritat. I aquesta glòria ningú ens la podrà treure. No vingui ara vostè remouent velles divisions perquè la cosa no va per aquí! En qualsevol cas, com dic al principi, vostè mateix es retrata i creguí'm que no surt gens afavorit.

Mares o propietàries de fills?

Bernat Serdà Bertrán. girona.

Sens dubte que la gran majoria de dones exerceixen la maternitat amb tota responsabilitat, educant els fills amb tot el que té de valors i sensibilitat la condició femenina. Però també és veritat que sota la màxima «la dona propietària del seu cos» i essent un concepte vàlid en algunes ocasions, el feminisme radical, amb el suport d'algunes institucions, ha aconseguit:

- Una Llei que permet avortar a dones i nenes fins a límits insospitats, sense cap penalització per la dona, inclús si es fa il·legalment.
- No donar cap opció al pare per prendre aquesta decisió, però poder exigir en canvi la corresponsabilitat com a tal, si s'arriba al final de l'embaràs.
- La possibilitat d'aplicar o ometre les precaucions a prendre, de vegades amb enganys a la parella.
- Triar al seu gust si el fill tindrà pare o no, o una o dues mares (solteres o lesbianes).
- Ser algunes d'elles les principals culpables, en tenir quasi sempre la custòdia, dels molts casos de l'alienació parental i dels xantatges emocionals, amb el dany col·lateral per als fills i el pare.

Quina llàstima que aquest fals feminisme hagi aconseguit que la dona pugui fer ús de forma irresponsable de moltes prebendes (que no drets), i convertir-la en molts casos en propietària de fills i no mare.

El pelegrí de Tossa, una simpàtica festa popular

Francesc A. Picas. la jonquera.

A Tossa, ciutat senyora del Mediterrani, cada any, el 20 de gener, per Sant Sebastià, un fill de Tossa, en nom del poble, vestit de Pare Pelegrí, porta una ofrena a l'ermita de Sant Sebastià, aixecada a Santa Coloma de Farners, per donar gràcies a Sant Sebastià d'haver deslliurat Tossa d'una terrible pesta, fa uns 500 anys. Tossa, el 1937, no va poder complir el vot del poble. A Catalunya, el 20 de juliol de 1936 s'implantà una revolució anarcomarxista que prohibia les tradicions i les festes religioses. Llavors, unes famílies de Tossa, per Sant Sebastià de 1937, organitzaren amb astúcia una romeria secreta. Enviaren un home que amb gran discreció anés a peu de Tossa a l'ermita de Sant Sebastià de Santa Coloma de Farners. La revolució que tenia per finalitat la desfeta de la fe dels catalans havia trossejat l'ermita, com totes les esglésies de Catalunya, i la imatge era desapareguda. El missatger, en arribar a l'ermita, deixà en secret l'ofrena al lloc on hi havia hagut l'altar i la imatge de Sant Sebastià, digué un parenostre en veu baixa i tornà a Tossa, a peu.

Fins per Sant Sebastià de 1940 Tossa no pogué celebrar el Vot del Poble de forma brillant i popular. Els polítics que prohibiren les tradicions religioses havien passat a França. El 1939 l'ermita de Sant Sebastià havia estat restaurada i la imatge col·locada de nou a l'altar. A Tossa, a partir de 1940, recobrada la llibertat, cada any, el 20 de gener, un Pare Pelegrí es dirigeix a l'ermita de Sant Sebastià, de Santa Coloma, a complir el Vot del Poble. Una simpàtica festa popular. Aquest any 2014 l'han acompanyat 1.230 persones.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/01/26/cartes/653596.html?utm_source=rss